

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 18 de gener de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient. 2. Jesús, model de l'anunci

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts tots!

Dimecres passat vam iniciar un cicle de catequesis sobre la passió per evangelitzar, és a dir, sobre el zel apostòlic que ha d'animar l'Església i tots els cristians. Avui mirem el model insuperable de l'anunci: Jesús. L'Evangelí del dia de Nadal el definia "Verb de Déu (cf. Jn 1,1). El fet que Ell sigui el Verb, és a dir, la Paraula, ens indica un aspecte essencial de Jesús: Ell sempre està en relació, en sortida, mai està aïllat, sempre en relació, en sortida; la paraula, de fet, existeix per a ser transmesa, comunicada. Així és Jesús, Paraula eterna del Pare adreçada a nosaltres, comunicada a nosaltres. Crist no sols té paraules de vida, sinó que fa de la seva vida una Paraula, un missatge: és a dir, viu sempre adreçat envers el Pare i envers nosaltres. Sempre mirant el Pare que l'ha enviat i mirant-nos a nosaltres, als quals Ell ha estat enviat.

De fet, si mirem les seves jornades, descrites en els Evangelis, veiem que en el primer lloc hi ha la intimitat amb el Pare, la pregària, per la qual Jesús matina, quan encara és fosc, i se'n va a zones desertes a pregar (cf. Mc 1,35; Lc 4,42), a parlar amb el Pare. Totes les decisions i les eleccions més importants les pren després d'haver pregar (cf. Lc 6,12; 9,18). Precisament en aquesta relació, en la pregària que l'uneix al Pare en l'Esperit, Jesús hi descobreix el sentit del seu ser home, de la seva existència en el món perquè Ell està en missió per nosaltres, enviat pel Pare a nosaltres.

Pel que fa a això és interessant el primer gest públic que Ell fa, després dels anys de la vida oculta a Natzaret. Jesús no fa un gran prodigi, no llança un missatge amb efecte, sinó que es barreja amb la gent que anava a ser batejada per Joan. Així ens ofereix la clau de la seva acció en el món: lliurar-se pels pecadors, fent-se solidari amb nosaltres sense distàncies, en la compartició total de la vida. De fet, en parlar de la seva missió, dirà que no ha vingut «a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mc 10,45). Cada dia, després de la pregària, Jesús dedica tota la seva jornada a l'anunci del regne de Déu i la dedica a les persones, sobretot a les més pobres i dèbils, a les pecadores i a les malaltes (cf. Mc 1,32-39). És a dir, Jesús està en contacte amb el Pare en la pregària i després està en contacte amb tota la gent per a la missió, per a la catequesi, per a ensenyar el camí del regne de Déu.

Llavors, si volem representar amb una imatge el seu estil de vida, no tenim dificultat a trobar-la: Jesús mateix ens l'ofereix, l'hem escoltat, parlant d'ell com del bon Pastor, aquell que —diu— «dona la vida per les ovelles» (Jn 10,11), aquest és Jesús. De fet, ser pastor no era només un treball, que requeria temps i molta constància; era una veritable forma de vida: vint-i-quatre hores al dia, vivint amb el ramat, acompanyant-lo a pasturar, dormint entre les ovelles, tenint cura de les més dèbils. En altres paraules, Jesús no fa alguna cosa per nosaltres, sinó que ho dona tot, dona la seva vida per nosaltres. El seu és un cor pastoral (cf. Ez 34,15). És pastor amb tots nosaltres.

De fet, per a resumir en una paraula l'acció de l'Església s'utilitza sovint precisament el terme *pastoral*. I per a valorar la nostra pastoral, hem de comparar-nos amb el model, comparar-se amb Jesús, Jesús bon Pastor. En primer lloc, podem preguntar-nos: l'imitem bevent de les fonts de la pregària, per tal que el nostre cor estigui en sintonia amb el seu? La intimitat amb Ell és, com ho suggeria el bonic volum de l'abat Chautard, «l'ànima de tot apostolat». Jesús mateix ho va dir clarament als seus deixebles: «Sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). Si s'està amb Jesús es descobreix que el seu cor pastoral batega sempre per qui està perdut, allunyat. I el nostre? Quantes vegades la nostra actitud amb persones que són una mica difícils o que són una mica complicades s'expressa amb aquestes paraules: “És un problema seu, ja s'arreglarà.” Però Jesús mai no ha dit això, mai, sinó que ha anat sempre a l'encontre de tots els marginats, els pecadors. L'acusaven d'això, d'estar amb els pecadors, perquè els portava precisament la salvació de Déu.

Hem escoltat la paràbola de l'ovella perduda, que es troba en el capítol 15 de l'Evangeli de Lluc (cf. v. 4-7). Jesús parla també de la moneda perduda i del fill pròdig. Si volem entrenar el zel apostòlic hem de tenir sempre present el capítol 15 de Lluc. Llegiu-lo sovint, allí podem entendre què és el zel apostòlic. Allí descobrim que Déu no està per contemplar la cleda de les seves ovelles i tampoc les amenaça perquè no se'n vagin. Més aviat, si una surt i es perd, no l'abandona, sinó que la busca. No diu: “Se n'ha anat, culpa seva, problema seu!” El cor pastoral reacciona d'una altra manera: el cor pastoral sofreix, el cor pastoral arrisca. Sofreix: sí, Déu sofreix per qui se'n va i, mentre el plora, l'estima encara més. El Senyor sofreix quan ens distanciem del seu cor. Sofreix pels qui no coneixen la bellesa del seu amor i l'escalfor de la seva abraçada. Però, en resposta a aquest sofriment, no es tanca, sinó que arrisca: deixa les noranta-nou ovelles que estan estàlvies i s'aventura per l'única que s'ha perdut, fent una cosa arriscada i també irracional, però d'acord amb el seu cor pastoral, que té nostàlgia dels que se n'han anat. La nostàlgia d'aquells que se n'han anat és continuada en Jesús. I quan escoltem que algú ha deixat l'Església, què diem?: “Ja s'apanyarà.” No, Jesús ens ensenya la nostàlgia per aquells que se n'han anat; Jesús no té ràbia ni ressentiment, sinó una nostàlgia irreductible de nosaltres. Jesús té nostàlgia de nosaltres i això és el zel de Déu.

I jo em pregunto: nosaltres, tenim sentiments semblants? Potser veiem com a adversaris o enemics els qui han deixat el ramat. “I aquest?” “Se n'ha anat a una altra banda, ha perdut la fe, l'espera l'infern”, i ens quedem tranquils. Si els trobem a l'escola, a la feina, pels carrers de la ciutat, per què no pensem millor que tenim una bonica ocasió per a testimoniar-los l'alegria d'un Pare que els estima i que mai no els ha oblidat? No per a fer proselitisme, no! Sinó perquè els arribi la Paraula del Pare i caminar junts. Evangelitzar no és fer proselitisme: fer proselitisme és una cosa pagana, no és religiosa ni evangèlica. Hi ha una bona paraula per a aquells que han deixat el ramat i nosaltres tenim l'honor i la càrrega de dir aquella paraula. Perquè la Paraula, Jesús, ens demana això, acostar-nos sempre, amb el cor obert, a tots, perquè Ell és així. Potser seguim i estimem Jesús des de fa temps i mai no ens hem preguntat si compartim els sentiments, si sofrim i ens arrisquem en sintonia amb el cor de Jesús, amb aquest cor pastoral, a prop del cor pastoral de Jesús! No es tracta de fer proselitisme, ja ho he dit, perquè els altres siguin “dels nostres”, no, això no és cristià: es tracta d'estimar perquè siguin fills feliços de Déu. Demanem en la pregària la gràcia d'un cor pastoral, obert, que es posa a prop de tots, per a portar el missatge del Senyor i també sentir per a cadascú la nostàlgia de Crist. Perquè la nostra vida, sense aquest amor que sofreix i arrisca, no funciona: si els cristians no tenim aquest amor que sofreix i arrisca, correm el risc de pasturar-nos només a nosaltres. Els pastors

que són pastors d'ells mateixos en comptes de ser pastors del ramat, són pentinadors d'ovelles “exquisides”. No hem de ser pastors de nosaltres mateixos, sinó pastors de tots.